

אודי

אולי נישאות עינים אלי לראות דמעות. אבל אני לא אבכה כאן. לא עכשיו.
 אני עומדת דום לפניך כשפני נישאות אל בני עמי בבקשה: " זיקפו קומתכם.
 הרימו ראשיכם בגאווה לאומית. אנחנו קוברים היום, אותך ואת אלדד חברך.
 אומרים, שבעקבות חטיפתכם פרצה המלחמה. מלחמת לבנון השנייה. נפלו לנו
 בנים יקרים במלחמה הזו. נהרגו לנו אזרחים חפים מכל פשע. אולם בל נשכח,
 אף לא לרגע, שבמותכם ומותם – ציוויתם לנו את החיים. נזכיר בספר
 ההיסטוריה של עמנו, שלולא חטיפתכם, והתגובה המהירה שלנו, ייתכן
 וחזבאללה היה מצליח במזימתו להשמידנו. נזכיר את לוחמי מלחמת לבנון
 השנייה במעשי גבורתם. לא נתעלם מהכשלים שהביאו להצלחת חטיפתכם.
 אולי גם נתקשה לסלוח. אבל אני מקווה, שנראה את המלחמה הזו כנצחון.
 במסע של השנתיים לשחרורך, אודי, גילינו עם חזק. גילינו נוער נפלא שלצערנו,
 אינו נחשף דיו בתקשורת. גילינו משפחות שכולות עם תעצומות נפש עילאיות.
 גילינו נדיבות. גילינו התנדבויות ועשייה למען האחר, בצניעות ובהסתר. גילינו
 הרתמות. גילינו את משמעות המילה " חברות ". נכון. גילינו גם את אלה
 שניזונים מנקמנות, אין חברה מושלמת. אבל גילינו עם נפלא שמה שרק חסר
 לו, זו היכולת להכיר ולקבל את הנפלאות הזו שלו.
 אתה, אודי, גילית את עמך, הרבה לפני. שכן לולא אמונתך ביכולתה של
 החברה הישראלית לא היית יוצא למלחמות החורמה שלך לתיקון העוולות
 שנגרמות לה. אתה, הלוחם על שמירת איכות הסביבה, החי והצומח, הבנייה –
 הבלתי חוקית ולא המנוגדת לחוקים הבאים לשמור על איכות חייהם של
 האזרחים.
 היום, מרכינים רבבות אזרחים, את ראשיהם לכבודך.
 הבן יקיר לי אפרים. זוכר, אודי?

לע

אודי שלי,

אתה ודאי זוכר את ילדותך הנפלאה והמאושרת. אנחנו מיצינו יום יום את מרכיבי הטעמים של החיים. כל יום היה חגיגה. היינו מבליים שעות רבות בים, בשדות – חוקרים ומגלים חרקים, פרחים, צפרים. הכל חמדנו לדעת. יצאנו עם מגדירים שמא ניתקל ולא נדע. וכשגדלת מעט, הרחבת את שטחי התעניינותך למכוניות וכבר בגיל שלש ומחצה, כמעט, זיהית כל מכונית על הכביש ואני תממה מהיכן ואיך למדת. היית מכריח אותי לגשת לכל מכונית ולבדוק את כל פרטיה. אני קוראת – אתה מטמיע את המידע.

ועוברות השנים והתאוה לידע רק מעמיקה אצלך. וכולך סקרנות. הידע שלי כבר אינו מספק ואתה עובר לקריאה מרובה. קורא המון והכל. גם נהנה מתכניות הטלוויזיה והרדיו. שטחי התעניינותך מתרחבים ועכשיו גם בטיסנאות וצילום אתה עוסק. אני, כאמא יהודיה לוחצת, רושמת אותך לחוגים שונים וכמובן גם לשעורי פסנתר. איך לא? ברבות הימים מתגלה לי שאתה ניגנת להפליא, אולם רק מתוך זיכרון וכלל לא טרחת ללמוד תווים בשעורים. כמובן שבהמלצת המורה שטענה שאינך מתקדם בקצב הראוי, הפסקת את שעורי הפסנתר אולם את האהבה למוסיקה כבר אי אפשר לעקור ואתה לומד בעצמך לפרוט על גיטארה.

בן 13 שנים לערך, עברנו לתקופה בת שלש שנים לגור בדרא"פ, דרבן. אתה נחוש בדעתך שאינך עובר לשם ואת הגיהנום הראשון כבר העברת אותנו שם – התחבאת לשעות מרובות כשכל הקהילה מחפשת אותך ואני כבר מדמיינת איך אתה מתבשל בסיר של אוכלי אדם. ניצחת ואתה חוזר לארץ ומתגורר אצל דודתך למשך השנתיים הבאות. אבל נהנת לבוא לבקר אותנו ולחרוש את דרא"פ כמו גם את הקרוגר פארק. שם אתה מתוודע לטבע ועוצמתו החייתית. אתה גם מרבה לצלם. ראשית דרכך בצילום, גם צילום אמנותי שכן אתה מחפש רגעים ומשמעויות בצילום הרגע. אתה פעיל בקלוב התעופה עד הימים שלפני המילואים מהם לא חזרת. גיליתי, במאוחר, שבנית טיסנים שאין כדוגמתם.

החיים טובים אליך וטבולים בהמון אהבה. את האהבה הזו אתה רוצה להחזיר בדרך משלך ואתה בוחר ללכת ללמוד בטכניון לתואר מהנדס סביבה. כך תוכל לבנות מערכות ואמצעי הגנה לטבע אותו אתה כל כך אוהב ומעריץ. בו אתה מטייל ומצלם. רוכב על אופנועים ואופני שטח. אבל אם לא די לך בתגליות על פני האדמה, אתה מחפש גם לגלות את הים ומצולותיו. לכן אתה מוציא תעודת צוללן וגם תעודת משיט יכטות. דווקא את זה אני לא מבינה. אתה הרי לא אהבת כל כך לשחות בים. אבל אולי בכל זאת, יש משהו בגנטיקה – הרי אביך רב חובל.

אז כזה אתה. איש של שמיים (טיסנים) מים (צוללן ומשיט יכטות) יבשה (ידע עצום, צילום, אופנועים, אופני שטח) והמון המון חברים. אני המומה מהכמות הרבה של החברים שאתך. ותמיד יש לך זמן לכולם ולכל. תגיד? כמה שעות ביממה? מהיכן אתה מקבל תוספת של שעות ביממה כדי להספיק את הכל?

רגע!! הספקת גם להתחתן עם שאהבה נפשך כבר תשע שנים. החתונה נערכה בתיאום עם הגעתנו לביקור מולדת. 14 לאוקטובר 2005. היום הכי מאושר בחייך, ובחיינו. אבל זה גם היום האחרון שבו אנחנו ראינו אותך. יום לאחר החתונה אנחנו חזרנו לדרא"פ ומאז לא ראינו אותך שוב.

קרנית ואתה חיים באושר רב עם שתי חתולות וכלב מאומץ. מתאים לך לקרוא לו "מישהו".

אתה הספקת במשך עשרת החדשים עד לחטיפה לסיים את התואר, להשתתף בבניית מזלט"ים בטכניון ולצאת לתחרות עולמית בארה"ב, לחזור עם פרס שזכיתם בו אתה וחבריך לבנייה וההטסה. אמור היית להתחיל את התואר השני באוירונאוטיקה.

ביום ה-12 ליולי 2006 יצאת לסיור כל כך שגרתי שממנו לא חזרת. ההאמרים הותקפו, שלושה מחבריך נהרגו, תומר נפצע ואלדד רגב ואתה נחטפתם ללבנון ע"י החיזבאללה.

שנתיים אחרי החטיפה ב-16 ליולי 2008 הוחזרתם הבייתה.

יום הולדתך חל ב-18 ליולי.

יהי זכרך ברוך.